

105

DECYZJA Nr 229/MON MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 11 sierpnia 2004 r.

w sprawie dziedziczenia i kultywowania tradycji oręża polskiego

Na podstawie § 1 pkt 7 lit. d i § 2 pkt 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1996 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Obrony Narodowej (Dz. U. Nr 94, poz. 426), w celu kultywowania tysiącletniej tradycji oręża polskiego i zachowania w pamięci bohaterskich czynów żołnierskich, ustala się, co następuje:

1. Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „Siłami Zbrojnymi”, dziedziczą tradycje oręża Polski Piastów i Jagiellonów, I Rzeczypospolitej, epoki napoleońskiej, okresu powstań narodowych, II Rzeczypospolitej, walk o niepodległość w latach I i II wojny światowej.

2. Dziedziczenie i kultywowanie tradycji, o których mowa w pkt 1, kształtuje obywatelskie postawy i ducha bojowego żołnierzy, pogłębia procesy integra-

cyjne i zwartość Sił Zbrojnych, pobudza do wzmożonego wysiłku szkoleniowego oraz umacnia więzi wojska ze społeczeństwem.

3. Dziedzictwo, o którym mowa w pkt 1, polega na przejęciu i kontynuowaniu przez jednostki wojskowe i związki organizacyjne — tradycji bojowych oraz barw i odznak (symboli) rodzajów Sił Zbrojnych, wojsk i służb, pułków (równorzędnych), a także wyróżniających nazw i ceremoniału (świąt pułków, marszów itp.) dawnych jednostek wojskowych, z tym że:

- 1) warunkiem dziedziczenia jest związek danej jednostki wojskowej z jednostką, której tradycje mają być dziedziczone, wynikający z:
 - a) tożsamości lub powinowactwa rodzaju Sił Zbrojnych,
 - b) tożsamości numeru lub nazwy,
 - c) wspólnoty regionu stacjonowania lub formowania;

2) jednostki wojskowe, posiadające własne tradycje bojowe z okresu II wojny światowej zachowują i kultywują je oraz dziedziczą tradycje oręża polskiego, o których mowa w pkt 1-3.

4. Jednostce wojskowej, a w uzasadnionych przypadkach pododdziałowi, może być nadane imię osoby szczególnie zasłużonej dla Sił Zbrojnych i obronności Państwa oraz zajmującej poczesne miejsce w tradycji Narodu i oręża polskiego, przy czym:

- 1) patronem nie może być osoba żyjąca;
- 2) charakter zasług patrona powinien być zgodny ze specyfiką rodzaju Sił Zbrojnych, wojska lub służby;
- 3) w wyjątkowych wypadkach patronem może zostać obywatel innego państwa.

5. Inicjatywę przyjęcia wyróżniającej nazwy związanej z dziedziczeniem tradycji oraz nadania imienia patrona podejmuje kadra jednostki wojskowej, z tym że:

- 1) inicjatorzy powinni zgromadzić materiały historyczne (bibliograficzne) oraz przeprowadzić konsultacje z zainteresowanymi środowiskami;
- 2) inicjatywa wymaga uzyskania zgody odpowiednio:
 - a) władz organizacji kombatanckich, związków broni, kół dywizyjnych, pułkowych itp., na dziedziczenie tradycji jednostek Wojska Polskiego II Rzeczypospolitej,

czenie tradycji jednostek Wojska Polskiego II Rzeczypospolitej,

b) najbliższej rodziny na używanie nazwiska patrona w nazwie jednostki;

3) podjęcie inicjatywy wymaga uzgodnienia z Departamentem Wychowania i Promocji Obronności Ministerstwa Obrony Narodowej, który koordynuje działania w tym zakresie.

6. Z wnioskiem o przekazanie dziedzictwa tradycji, nadanie wyróżniającej nazwy lub nadanie imienia patrona dowódca jednostki wojskowej występuje do Ministra Obrony Narodowej z zachowaniem drogi służbowej. Przed przedstawieniem Ministrowi Obrony Narodowej wniosek wymaga zaopiniowania przez Departament Wychowania i Promocji Obronności MON.

7. Decyzja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą od dnia podpisania.¹

wz. Ministra Obrony Narodowej

Sekretarz Stanu — I Zastępca
Ministra Obrony Narodowej: *J. Zemke*

¹ Niniejsza decyzja poprzedzona była rozkazem Nr 1/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 2 stycznia 1991 r. w sprawie dziedziczenia i kultywowania tradycji oręża polskiego (Dz. Rozk. MON, poz. 1).